

Charlotte Dybdahl Winthers prædiken 4. søndag efter trinitatis

Taler

Charlotte Dybdahl Winther
Sognepræst

Dato

2. juli 2023

Sted

Køge Kirke

Radiogudstjeneste? Omkring 50.000 lyttere – wauw. Det er noget mere end jeg er vandt til. Sikke en ære at få lov til. Det vil jeg da rigtig gerne.

Ja, sådan tænkte jeg, da jeg blev spurgt om P1 måtte lytte med ved denne dags gudstjeneste. Og min næste tanke var – så skal jeg dælme skrive en god prædiken. Den skal være noget helt særligt. Den skal være helt perfekt. Og den tanke førte mig ind i en drømmeverden - hvis jeg nu holdt en perfekt prædiken i dag, så kunne det være mit store gennembrud. Ja, jeg har nok lidt for høje tanker omkring, hvad en radiogudstjeneste kan afstedkomme. Men i mit hoved der voksede det. Så snart gudstjenesten var overstået, så ville de ringe fra Aftenshowet, jeg ville derefter blive bedt om at udtale mig i podcasts, News & co, Deadline. Jeg ville blive den nye Johannes Møllehave. Jeg kunne høre mig selv takke ja til Vild med dans, blive inviteret til bal hos dronningen, åh alle de kjoler jeg skulle have og jeg ville ende min karriere som kongelig konfessionarius. Den nye stjerne på præstehimlen. Jeg så det for mig. Alt hvad jeg manglede for at den drøm kunne blive til virkelighed, var bare den perfekte prædiken.

Og med det drømmesyn går jeg til søndagens tekst. Og hvad sker der så? Ingenting! Absolut ingenting! Total skriveblokade. Papiret er helt blankt. Jeg forsøger at være rolig. Det skal nok komme, det gør det altid. Og jeg er gået i gang i god tid. Så jeg lægger det fra mig og prøver igen dagen efter og dagen efter og dagen efter igen. Og der kommer stadig ingenting. Det er som om Helligånden har andre ting at se til. Og Aftenshowet begynder lige så stille at forsvinde ud i horisonten, mens usikkerheden og utilstrækkeligheden kommer tilbage fra ferie. Hvad hvis nu jeg kun kan skrive en dårlig prædiken? Hvis nu teologien er helt forkert? Hvis den er for letbenet? Hvis den er for dogmatisk, for tung? Så vil jeg jo falde fuldstændig igennem. Så vil jeg fejle. Jeg kan på det her tidspunkt nærmest ikke se, for alle de bjælker der er i mit øje. Og da jeg jo har

høje forventninger til, hvad en radiogudstjeneste kan, så ser jeg allerede de vrede læserbreve i Kristelig Dagblad for mig. Jeg ser alle hadkommentarerne på min Facebook-profil. Jeg ser hvordan folk i byen vender sig og går den anden vej når de ser mig, fordi jeg har bragt skam over byen med min dårlige prædiken. Jeg må sige mit elskede arbejde op, min familie vender sig i vrede mod mig og jeg må flytte til udlandet, fordi det er så skamfuldt at være mig, fordi jeg har fejlet. Fordi jeg er en fejl.

Jeg prøver at berolige mig selv med de velkendte floskler – at man ikke skal være bange for at begå fejl. Fejl er jo kun med til at gøre os klogere som mennesker. I lidelsen er der lærdom. Modgangen gør dig stærk. Og ja ja, det siger jeg da også til mine børn og alle der gider at høre på det. Det gælder også for alle andre, bare ikke mig. Og hvis jeg endelig skal begå fejl, så skal det være sådan nogle fejl, som bare niver lidt og som vi kan grine af. Da ikke de der fejl, som er ubehagelige for sjælen og som gør rigtig ondt. De grumme fejl er svære at stå ved og nemmere at bebrejde andre. Så til vrede læserbreve i Kristelig Dagblad, vil jeg svare tilbage, at det var fordi, jeg ikke fik de rette betingelser til at skrive prædiken, børnene larmede, der var meget arbejde, der er jo så meget en præst skal tage sig af. Det var for varmt, der var tørke. Og måske jeg til sidst selv vil tro på det, at det var de andres fejl, ikke min. Splint, ikke bjælke.

Det er nemmere at give de andre skylden, fordi hvis jeg indrømmer min fejl, så risikerer jeg at blive hængt ud, blive til grin, tabe ansigt, fremstå som en der ikke har kontrol, som en der ikke kan finde ud af at tænke sig om, som en der er dum! Begår du fejl, må du jo være dum. Og dum det er der åbenbart ingen undskyldning for.

Vi siger til hinanden at alle jo kan begå fejl. Det siger vi, men vi lever ikke efter det. Vi er ikke overbærende. Tværtimod, så er vi hurtige til at dømme folk ude. Til at udskamme. Når først folkedomstolen har dømt, så er det nærmest ikke til at komme igen. Ingen streg i sandet, intet bliver glemt. Der er ikke plads til lærdom. Og selvom man forsøger sig med et oprigtigt ”undskyld”, så bliver det ikke hørt, for nu ved vi godt hvad for et slags menneske du er og føj, sådan en vil vi ikke have noget med at gøre. Det vi smitter vi hinanden med, det gør vi mod hinanden. Og vi tror så meget på det at vi dømmer os selv endnu hårdere.

Dermed bliver vores selvværd kædet sammen med vores præstation. Hvorfor tænkte jeg mig ikke bare om? Hvorfor var jeg så dum? Man skammer sig ikke

nødvendigvis over sin fejl, det er heller ikke nødvendigvis det man siger undskyld for, men man skammer sig og undskylder for at man var så dum. Dermed handler det ikke om fejlen, men om den person man er. Og om, at du kun er god nok hvis du præsterer godt. Og netop derfor bliver vi så rædselsslagne for at begå fejl, så bange for at indrømme vores fejl, for at se bjælken i vores eget øje, fordi fejl bedømmer os som mennesker.

Mens jeg stadig sidder og stirrer ned på det blanke papir, bliver jeg bevidst om, at hvad end der kommer til at stå på det papir, så er resultatet noget som jeg skal leve med. Jeg skal leve med at jeg nok ikke formåede at lave den perfekte prædiken, at jeg ikke er en perfekt præst, ikke et perfekt menneske, men blot et menneske ganske ligesom alle andre. Og jeg læser teksten igen.

Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes. Det er hvad Jesus siger til os i dag. Tilgiv, så skal I få tilgivelse.

Det er sandt at der er lærdom i fejl og vi bliver formet af vores fejl, men vi er jo ikke vores fejl og vi er ikke kun noget værd, når vi gør det rigtige. Det ville være lettere at kaste sig ud i livet, at forsøge noget, gøre noget dristigt, det ville være lettere at være barn og ung i dag, hvis vi mellem os havde Jesu ord som en klar aftale – Døm ikke, så skal I ikke selv dømmes. Tilgiv, så skal I få tilgivelse.

Det er ikke enkelt at være et kristent menneske. Det er krævende. For det kræver selvindsigt. Det kræver at du indser at du ikke er perfekt, men at du begår fejl og de fejl skal du stå til ansvar for. Men samtidig så kræver det en tro på at du alligevel er elsket. At du er præcis som du skal være. Og du er tilgivet. Og oveni hatten, så kræver det at du viser overbærenhed over for din næste. At du er villig til at tilgive andre, sådan rigtig tilgive og ikke dømme.

Der kom en prædiken ned på det blanke papir. Om den så er perfekt, en kæmpe fejl eller bare en helt almindelig søndagsprædiken som de er flest – det vil opkaldene eller de vrede læserbreve vise. Men hvis det var en kæmpe fejl, så beder jeg om at I tilgiver.

Ære være Faderen og Sønnen og Helligånden, som det var i begyndelsen, således også nu og altid og i al evighed.

Amen.

Kilde

Tilsendt af taler

Kilde type

Digitalt manuskript

Tags

Prædiken

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/charlotte-dybdahl-winthers-praediken-4-sondag-efter-trinitatis>